

První smích – Teplice tramvaj

Ne můj, já jsem se smál nejspíš pořád, myslím ohlas na můj první pokus rozesmát publikum, v tomto případě cestující v tramvaji...

Když jsem jel coby tříleté dítě s maminkou v tramvaji, kterou jsme nejspíš jezdili často, všiml jsem si jedné zajímavosti, která se v tramvaji opakovala pravidelně.

Když tramvaják zatáhl za šňůru, čímž zazvonil a dal řidiči vpředu znamení, že může jet, hlasitě zavolal: „Dále!“ Čili, že tramvaj může pokračovat.

Kdykoliv jsme jeli tramvají, a jezdili jsme opravdu často, automobil nemající, počkal jsem si, až tramvaják zatáhl za šňůru, čímž zazvonil, do toho jsem já předběhl průvodčího a hlasitě jsem zahlásil: „Dále!“

Cestující se zasmáli, už mě znali, čekali na to. To byl můj první smích, první úspěch.

Smích cestujících mě možná už v těch třech letech kamsi začal směřovat...

Školní léta padesátá...

V Teplicích do roku 1955. Až do čtvrté třídy...

V první třídě jsem měl ještě náboženství, ale ve druhé už jsem byl pionýr. Šlo to rychle. Naše rodina patřila k Církvi československé husitské. Ani nevím proč. Většina mých spolužáků ale chodila do katolického kostela na náměstí, zatímco ten náš byl až na kraji Teplic. Myslím v Trnovanech. Závědě jsem jim, že to mají blízko. Často jsem se tam byl podívat taky, ale cítil jsem, že tam nepatřím, že nejsem členem jejich „oddílu“.

Od druhé třídy, v roce 1952, už ale o náboženství nepadlo ani slovo. A tím se to moje dilema s kostely vyřešilo. Přišli jiní bohové...